

Wolfke

Mariska Overman

Illustraties: Harmen van Straaten

Nur 283 / IPP022601

Bisac JUV001000 / JUV037010 / JUV002250

© MMXXVI Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst MMXXVI: Mariska Overman

© Illustraties MMXXVI: Harmen van Straaten

Vormgeving omslag: Sanneke Prins, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman

Diep in de bossen, daar waar de wolven leven, in een land dat overal bestaat, woonde Holly met haar moeder in een villa.

Onthoud de wolven.

Onthoud Holly.

Luister goed, heel goed, naar het verhaal.

Het gebeurde allemaal nog niet zo lang geleden.

Deel 1

Het meisje

Het begon allemaal toen haar moeder een meisje meenam van haar werk en niemand dat mocht weten.

‘Dit is een geheim, je mag er met niemand over praten,’ fluisterde haar moeder in haar oor, bij de voordeur. Ze wees naar iets wat verstopt onder een laken aan een riem zat. Een man met een pet die een beetje krom stond, klemde de riem stevig vast in zijn handen. Witte knokkels-stevig. Tegen een andere man, met een kaal hoofd, zei ze: ‘Ze mag naar de zolder.’ Ze wees overbodig omhoog.

Holly was een kampioen in geheimen bewaren, dat kwam goed uit. Maar dit was wel een enorm geheim, zo groot dat er kennelijk een speciale bewaarplek voor nodig was.

‘Gaan we het geheim op zolder bewaren?’ vroeg ze.

“Bewaren” is een raar woord in dezen, Holly. Zeg dat maar niet,’ zei haar moeder terwijl ze met het geheim onder een laken en de twee mannen naar zolder verdween. Blote voetjes piepten onder het laken uit.

‘Bewaren’ was een heel normaal woord, dacht Holly. Ze bewaarden haar vader in een soort vaas op de schouw. ‘In dezen’. Dat waren pas rare woorden. Maar Holly liet zich niet verder afleiden door rare woorden. Er was nu dus een geheim in huis. Een geheim van ongeveer anderhalve meter met voetjes. Een meisje vermoedelijk, want haar moeder zei ‘ze’.

Holly staaarde een poosje naar de trap. Opmerkelijk allemaal. De meeste meisjes kunnen toch zelf wel lopen, zonder riem? Waarom dat laken? En waarom droeg ze geen schoenen?

Ze bleven ook verdacht lang op zolder met z'n allen. Al die tijd ijsbeerde Holly door het huis, door alle ruimtes behalve de zolder. Vanaf de salon langs de schouw, door de zitkamer, door de bibliotheek, langs haar vaders werkkamer, langs haar moeders werkkamer, door de keuken en de bijkeuken en de bij-bijkeuken langs alle vijf de slaapkamers, langs de badkamer, over de trap en alles weer opnieuw. Haar handen op haar rug gevouwen, haar blik serieus en zorgelijk. Na drie rondes stopte ze voor de schouw in de salon en zei tegen haar vader: ‘Er is iets raars aan de hand.’

Haar vader zweeg, uiteraard.

‘Iets geheims met voetjes.’

Holly trok haar schetsboekje met potlood uit haar achterzak, sloeg een witte pagina open en begon het geheim te tekenen. Het leek net een spookje.

‘Zo ziet ze eruit,’ mompelde ze. Ze wist heus wel dat haar vader niks hoorde of zag. Vrij zeker waarschijnlijk niet. Maar dat waren van die dingen die niemand honderd procent zeker kon weten, ook niet haar moeder, die beweerde het zeker te weten. En stel, stel dat hij wel iets kon horen of zien, dan zou het eindeloos sneu zijn als niemand ooit iets tegen hem zei.

Toen hij pas net in de vaas zat, had ze eens geprobeerd hem met drie keer wrijven eruit te krijgen. Waarvan ze alleen maar geleerd had dat sommige sprookjes niet echt bestaan.

‘Je mag geen vragen aan me stellen,’ zei haar moeder tijdens het avondeten. ‘Hoe minder je weet, hoe makkelijker het is om het geheim te houden.’

Holly’s voeten bungelden net boven de plavuizen, ze slurpte tomaatsoep, haar moeder fronste, dus probeerde ze ermee te stoppen. Daarna sopte ze een beetje, met haar vinger veegde ze het snel weg voordat haar moeder het zag.

‘Maar...’

‘Ssst, geen vragen.’

‘Want het is geheim.’

‘Precies.’ Haar moeder lepelde de soep naar binnen terwijl ze alle binnenkomende berichtjes op haar watch in de gaten hield. Het waren er veel en veel meer dan alle dagen daarvoor.

Haar moeder schoof de nog halfvolle kom van zich af, zuchtte, wiebelde met haar hoofd heen en weer terwijl ze omhoogkeek en zei: ‘Ik verwacht dat je het al wel snapt, maar ik zeg het toch maar even: je mag absoluut niet naar boven, Holly. Het is belangrijk dat...’ Haar moeder staarde langer voor zich uit dan Holly’s geduld groot was. ‘Dat het meisje geen prikkels ervaart,’ zei ze uiteindelijk.

Zie je wel. Een meisje. ‘Ik was niet van plan haar te prikken, hoor.’ Niet onmiddellijk in ieder geval, alleen indien nodig.

Haar moeder glimlachte die speciale glimlach die verklapte: ik vind je een beetje dom, maar dat geeft niet. Stiekem vond ze dat het wel gaf, daar was Holly zeker van.

‘O, en vanaf nu komt juf Padje niet meer om je les te geven.’

Holly veerde op.

‘Zo min mogelijk mensen mogen weten dat het meisje hier is.’

‘Mag ik dan dus naar een school?’ Onder tafel duimde Holly haar duimen er zowat af.

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Ik wil niet het risico lopen dat er per ongeluk iets uitlekt. Bovendien is het nog maar een half jaar tot je naar de middelbare school mag, dit laatste stukje basisschool redden we samen wel.’

Holly trok een pruillip, ook al hielpen pruillippen nooit bij haar moeder.

‘En meneer Blom komt voorlopig ook niet meer.’

Dat was wel jammer. Niet meer terwijl hij een oogje dichtkneep op zijn telefoon spelletjes spelen. Of honderd vragen over sterren of wervelwinden of beroemde schilderijen stellen als hij schrobde en sopte;

nooit zuchtte of mopperde hij erbij. Voorlopig zou ze dus alleen zijn met haar moeder en het geheime meisje. Zonder juf (joepie!) en in een viezer en rommeliger huis, want haar moeder ging vast niet meer Bloms werk doen.

Na het eten rommelde haar moeder nog lang op zolder, tot ver na bedtijd. Holly tekende wat, ruimde haar bureautje op, gaapte, zocht kleding uit voor morgen, tekende nog wat meer, staarde naar de sterrenhemel tussen de boomtoppen, gaapte, telde schapen en stopte snel weer toen ze bedacht dat dat juist hielp om in slaap te vallen, gaapte en fietste met haar benen in de lucht. Toen het huis eenmaal stil en donker was, sprong ze zo snel uit bed dat ze vergat haar voeten in haar dikke wollen sloffen te steken.

Ze mocht niet gaan kijken, dat had ze echt wel onthouden. Maar zolang haar moeder van niets wist, was er niks aan de hand.

Holly sloop de zoldertrap op, haar blote voeten zakten diep weg in de rode traploper die bij iedere stap kietelige tenenkusjes gaf. Bij de laatste treden (krak, krak, krak) zag ze het al: rechts tegen de slaapkamermuur stond een nieuw bureau met een notarislamp. En de deur had ineens een kijkluikje. Dat gebeurde er dus een paar weken geleden, toen een man timmerde en zaagde en de traploper besmeurde met zijn modderschoenen. Als ze op haar tenen stond, kon ze nog net door dat luikje naar binnen spieken. Holly schoof het schuifje van het luikje opzij, erachter zat een glasplaat. Zacht tikte ze ertegenaan en luisterde. Niks.

‘Hallo?’

Dubbel niks. Voorzichtig drukte ze haar neus tegen het glas en perste haar lippen op elkaar. Tegen de verste muur stond een eenpersoonsbed met een dekbed met bloemetjes. Het zag er onbeslapen uit. Voor het bed lag een blauw kleedje. In de verste linkerhoek stond zo’n toilet dat ze kende van kamperen. Tegen de rechterwand stond een klein tafeltje, helemaal leeg. Nergens lag speelgoed, alleen op het bed zat een knuffelbeer.

Geschraap. Gekras. Precies waar ze het niet kon zien. Zachtjes, maar niet zacht genoeg. Snel haalde Holly haar neus van het glas. Haar hart sloeg op hol. Ze kon beter gauw weer naar bed, zodat ze hier zogenaamd nooit geweest was. Maar precies op dat moment, precies midden in die gedachte, verscheen een gezicht voor het luikje. Holly

schoot zo snel achteruit dat ze viel en hard op haar billen terecht kwam. 'Au!' riep ze, sloeg haar hand voor haar mond en staarde naar het luikje. Het gezicht was weer verdwenen. Zo snel als ze kon krabbelde ze overeind en stootte de zoldertrap af, de overloop over, haar slaapkamer in, deur dicht, diep onder de dekens. Veilig. Zij en haar onstuimig razende hart.

De volgende ochtend stond Holly vroeg op, waste zich, ontbeet met lange tanden en pakte haar schoolwerk erbij. Haar moeder was vast op zolder. Bij het geheim. Zo kon ze zich niet concentreren, als ze daaraan moest denken. Wat nu? Veel te vroeg om Oskar op te zoeken, die was natuurlijk op school. Ze staarde naar de papieren die over de keukentafel verspreid lagen. Ze moest een tekst schrijven. Het mocht een brief zijn (die niemand ooit nog schreef), of een krantenartikel (die niemand ooit nog las). En ze moest, wéér, breuken oefenen. Terwijl er al eeuwen rekenmachines bestonden. De breuken verstopte ze onder de rest. Wat kwijt was, kon je niet maken.

Na de derde zin die ze opschreef en weer doorkraste, stootte haar moeder binnen, rechtstreeks op het koffieapparaat af, zette er een kopje onder en drukte op de aanknop. Na een hoop gepruttel – in de tussentijd vulde ze met veel kabaal de vaatwasser met vuile vaat uit de gootsteen (dat kreeg je ervan als je meneer Blom wegstuurde) – trok ze het volle kopje eronderuit. Met het kopje aan haar lippen zei ze tussen het nippen en koud blazen door: 'Als je stiekem naar zolder gaat, moet je niet vergeten het luikje weer dicht te schuiven.'

Holly kleurde vuurrood. Oeps.

Zoef. Weg was haar moeder alweer.

Holly frummelde aan een vel papier, schoof met haar billen heen en weer op de stoel, hield haar adem in, spitste haar oren, maar nee, geen krakende vloer of klakkende hakken. Dus trok ze haar schetsboekje uit haar achterzak en begon het gezicht dat ze vannacht voor het

raampje gezien had, te tekenen. Het puntje van haar tong stak tussen haar lippen door. Na een paar minuten bestudeerde ze het resultaat. Er miste iets. Ze graaide in haar etui en vond het juiste potlood, waarmee ze de ogen inkleurde. Nu klopte het, al klopte er niets van. Wie had er nu gele ogen?

Rond het middaguur dook haar moeder weer op in de keuken. Holly had drie tekeningen gemaakt, allemaal met gele ogen, maar allemaal hadden ze net niet het felle geel dat ze gezien had. Snel schoof ze

haar schetsboekje onder een stapel papieren en greep het bovenste vel ervan af.

Haar moeder boog over haar heen, haar haren roken naar magnolia. 'Ah, je bent bezig met een tekst schrijven, goed zo. Lukt het?'

'Jawel,' mompelde Holly.

Haar moeder opende de koelkast en sloeg hem weer dicht. 'We hebben geen beleg.'

Holly haalde haar schouders op.

Haar moeder mompelde in zichzelf, draalde en zei: 'Holly. Luister. Ik snap dat je gisteravond naar zolder bent gegaan. Achteraf gezien was het niet zo'n goed idee van mij om je niets te vertellen. Als ik wat meer uitleg, beloof je dan niet meer naar zolder te gaan tot ik zeg dat het mag?'

Holly knikte. Knikken was niet echt beloven, dat was het pas als je het hardop zei. Bedacht ze ter plekke. Ze knikte nogmaals, voor de zekerheid.

'Weet je nog wat er ongeveer een jaar geleden op het nieuws was?'

Natuurlijk niet. Wie wel? Een jaar geleden was ze nog tien. Er lag vast sneeuw, zoals zo vaak in de winter. Het was toen net als nu bijna kerst, al deden ze niet aan kerst (we geloven niet in God, besloot haar moeder voor hen tweeën, al leek het Holly met flonkerende lampjes in een boom ook zonder een god best gezellig). Het knisperde en knetterde in haar hoofd, siste en suisde. Langzaam daagde er iets, ver weg, maar steeds iets dicht- en dichterbij. Nee, onmogelijk. Toch? Ze kneep haar ogen dicht en reisde terug in de tijd, terug naar waar ongeveer een jaar geleden opgeborgen zat in haar hoofd.

Ongeveer een jaar geleden (Over de ontdekking van het wolfmeisje)

Holly zat gehurkt voor de televisie en pulkte in haar neus.

‘Waar kijk je naar? Toch geen domme tekenfilms?’ Haar moeder drukte een smakkerd op haar kruin en plofte op de bank achter Holly neer.

‘Neeheee, mam.’ Holly trok snel haar vinger uit haar neus en wees naar het scherm. ‘Kijk!’

Op het scherm loerde een serieus kijkende mevrouw de camera in. In een klein venster rechts op het scherm stond een man ergens in een bos, met een grote microfoon voor zijn mond. In de tekstbalk onderin rolden voortdurend dezelfde zinnen voorbij:

... Onbekend wezen gevonden in het Brunnenwoud... Deskundigen spreken over een verwilderd meisje... Meer nieuws volgt... Premier noemt het een wolfmeisje... Onbekend wezen gevonden in het Brunnenwoud...

‘Wat is een wolfmeisje?’

‘Een meisje van wie ze denken dat het door wolven of andere wilde dieren is opgevoed.’

‘Dat kan toch niet echt?’

‘Ik denk het niet, nee,’ mompelde haar moeder.

‘Het Brunnenwoud is toch niet zo ver hiervandaan?’

‘Nee.’

‘Misschien kunnen we gaan kijken?’

‘Ssst,’ siste haar moeder.

De studiomevrouw stelde vragen over wie, wat en waar, en knikte overdreven bij elk antwoord van de verslaggever in het kleine venster. Precies wat Holly deed als ze niet echt luisterde naar juf Padjje.

‘Het wezen is gevonden door een echtpaar dat diep in het woud woont. Ze waren hout aan het sprokkelen toen ze iets raars hoorden.’

‘Wat hoorden ze dan?’

‘De man omschreef het als gejang.’

‘Gejang?’ De studiomevrouw grimaste alsof iemand spinazie in haar mond propte.

‘Als van een dier. Of... een monster.’

De mond van de studiomevrouw veranderde in een grote O. Geen geknik meer.

‘Waar is het wezen nu?’ vroeg ze.

‘Dat weet niemand, het is overgebracht naar een geheime locatie voor onderzoek.’

Holly luisterde en luisterde en onthield alle belangrijke woorden (wezen, gejang, wolfmeisje, monster), zodat ze straks een tekening kon maken.

Haar moeders telefoon rinkelde. Ze nam op, en luisterde lang, ijsbeerde in hoog tempo door de kamer.

Kort daarna was haar moeder vaker weg voor haar werk.

Holly maakte haar tekening en borg hem op.

En dat was het.

Holly dacht er niet meer over na.